

Irina Ovčiņņikova. "Mani 724 vārdi Ventspilij."

Es piedzimu Ventspilī pirms sešdesmit gadiem. Pilsēta auga manā acu priekšā. Tēvs aizrāvās ar fotografēšanu un iemācīja man uzmanīgi vērot apkārtējo pasauli, bet pasaule tajā laikā bija mana pilsēta. Tā kā dzīvojām Pārventā, bet centrā varēja nokļūt vien ar kuģīti vai pa pontonu tiltu, mēs, bērni, praktiski nezinājām, kā izskatās pilsētas kreisais krasts, toties pārzinājām katru tās teritorijas stūrīti, kur pienāca šaursliežu vilcieniņš. Mežiņā pie dzīvojamā kompleksa Celtnieku ielā toreiz atradās pilsētas ledus glabātuve, kur zem skaidu kaudzes visu vasaru glabājās ledus kluči pilsētas vajadzībām. Celtnieku ielas teritorija bija milzīga pļava ar kanāliem, pār kuriem mēs lēkājām, tādējādi liekot uztraukties saviem vecākiem. Tāds pats purvājs bija tur, kur šobrīd atrodas Lidotāju ielas

dzīvojamais rajons. Mēs no Talsu ielas tam skrējām pāri uz bērnu seansiem (par desmit kapeikām) kinoteātrī *Venta* un iemīļoto bibliotēku, kura arī atradās šajā ēkā. Pēc tam, kā dāvana bērniem, izauga lielā 3. vidusskolas ēka, kurā mācījās gan es, gan pēc tam arī mani bērni un mazbērni. Tad sekoja Jūrnieku klubs, kurp mēs kopā ar vecākiem labprāt devāmies uz vēlēšanām, lai pie reizes noskatītos iemīļotās komēdijas *Meitenes* un *Svītraino reiss*, bet bufete apēstu kādu sviestmaizi ar desu, kas kompānijā likās gardāka nekā mājās.

Pilsēta sāka intensīvi mainīties: Uzcēla tiltu, pār kuru regulāri kursēja autobusi, un mēs bijām paaugušies, lai varētu iepazīt pilsētas kreiso krastu, skrienot uz dejām zivju konservu kombinātā, kā arī uz randiņiem ar puīšiem no 2. vidusskolas. Ziemā tie notika atklātajā slidotavā, kas tika ierīkota stadionā, bet vasarā mēs tikāmies unikālajā dēļu velotrekā. Skolas izlaiduma balles naktī mūsu klase devās uz pilsētas pludmali, lai sagaidītu saullēktu. Bija skumji, kad robežsargi, kas tur ecēja smiltis, nelaida mūs pie jūras. Stingri tolaik bija robežsardzes likumi, bet sevi mierinājām ar to, ka mūsu pludmalē saulīti var pavadīt, bet ne sagaidīt,

Bērni gāja jaunos bērnodārzos un skolās, tika celta pieostas rūpnīca, paplašināta osta, būvēti dzīvojamie kompleksi. Būvdarbos bija jūtams darbaroku trūkums. Ļaudis izmitināja pagaidu barakās, kas bija sabūvētas mežiņā, kur tagad atrodas bērnu parks *Fantāzija*. Kad šo baraku pilsētiņu būvēja, man visvairāk bija žēl nojauktās dārzeņu

bāzes. Tajā bija milzīgas tvertnes, kurās tika skābēti gurķi un kāposti sabiedriskajai ēdināšanai. Mēs, nebūt ne izsalkušie bērni, skrējām turp un labprāt ēdām krunkainos gurķus, ar ko mūs pacienāja uzņēmuma darbinieki. Šie gurķi bija gardāki par jebkādiem banāniem un ananasiem, par kuru esamību mēs pat nenojautām. Bet pilsētas centrālajā daļā, kur es dažkārt nokļuvu kopā ar mammu, man ļoti patika zivju veikals, kas atradās uz stūra kādreizējā Fabriciusa ielā. Šajā veikalā bija liels akvārijs, kurā peldēja dzīvas zivis. Tas bija mūsu pirmais zoodārzs.

Priecājos, ka bija iespēja atgriezties vecajā Ventspilī, savā bērnībā un jaunībā. Ventspils - tā ir mana pilsēta. Viss, kas ar mani Šai dzīvē atgadījies, noticis šeit: darbs, mācības, bērnu dzimšana, visi laimīgie un arī tumšākie brīži.

Man laimējies paceļot pa pasauli. Esmu redzējis pasaules skaistākās pilsētas un, salīdzinot tās ar mūsu mazo, eiropeisko pilsētiņu, ar lepnumu aicinu visus atbraukt šurp un izbaudīt daudzās puķes, kas izdaiļo ielas. Kā var nepateikties par visu to, kas priecē mūsu acis un sniedz mierinājumu dvēselei, mūsu pilsētas parku dizaineriem, dārzniekiem, skulptoriem, savas lietas entuziastiem, pilsētas domei un mēram, kas iedala līdzekļus tam, lai pilsētas iedzīvotāji neslīgtu depresijā. Mana ģimene priecājas, ka pieticīgā rūpniecības pilsētiņa pārvērtusies par ziedošu dārzu, kur ganās daudz jautru gotiņu. Taču ir vajadzīgs arī darbs, kas dod līdzekļus, lai taptu skaistums. Darbs - tie ir jauni uzņēmumi, mācības - kvalificēts darbaspēks, sports - veseli cilvēki, bērnu iestādes - laimīga jaunā paudze, kultūras pasākumi - tā ir kultūra, gara gaisma. Tas viss ir mūsu pilsētā! Es ļoti vēlētos, lai ļaudis, kas šeit dzīvo, justos laimīgi, taču saprastu, ka arī paši ir atbildīgi par kārtību un labklājību savā pilsētā.